

ZES UITGEWEKEN WEST-VLAMINGEN OVER HOE CORONA HUN LEVEN BEROERT

Oe ist... in de rest van de wereld?

MIKE PETILLION CANADA

“Ik moest wel van job veranderen”

Mike Petillion (36) ruilde Rekkem voor Quebec, de Franstalige provincie in Canada. Daar woont hij samen met echtgenote Anouk Belanger (41) en zoon Jake (9). Hun tweede zoon Tyler overleed twee jaar geleden onverwacht. Het coronavirus had recent een grote persoonlijke impact op zijn leven. Tot voor kort werkte Mike nog in een hotel, als directeur van een evenementenzaal waar 1.300 mensen ontvangen kunnen worden. “Laat ons zeggen dat dat niet meteen weer zal lukken”, glimlacht hij. “Ik wilde niet werkloos worden en ben van job veranderd. Nu werk ik voor Krispy Kreme, een donutfabrikant. Daar ben ik directeur geworden in de fabriek in Quebec.”

Ook de Canadezen hebben erg moeilijke maanden achter de rug en vechten nog altijd tegen het coronavirus. “Maar het is niet zo erg als bij jullie”, zegt Mike meteen. “In Quebec, goed voor 8 miljoen inwoners, schommelt het aantal besmettingen nu rond 1.000 per dag. Sinds begin oktober is er opnieuw een lockdown en die maatregelen blij-

ven al zeker tot 23 november. De restaurants en cafés zijn dicht, sporten in groep kan niet meer en thuiswerk is de norm.”

In Canada staat intussen wel een strenge winter voor de deur. “De sneeuw, de koude... Het zal niet gemakkelijker worden, zeker niet voor de kinderen. Het wordt ook moeilijker om het verschil tussen een ‘gewone’ verkoudheid en de symptomen van het coronavirus te zien. Laat ons hopen dat de lente snel zonnig en een vaccin kan brengen.”

“Dat België nu gezien wordt als ‘het slechtste coronaland ter wereld’ is uiteraard heel jammer. Misschien is er wel te lang gewacht, maar achteraf is het makkelijk spreken natuurlijk”, zegt Mike. “Ik sta niet in de schoenen van jullie nieuwe eerste minister. Ik kan alleen maar hopen dat de maatregelen van nu vruchten afwerpen.”

GUIDO STEEMAN BRAZILIË

“We zitten nog altijd in de eerste golf”

Geboren Bruggeling Guido Steeman (69) woont met zijn Braziliaanse echtgenote Maria in Salvador da Bahia, een kuststad in het noordoosten van Brazilië. “Je kan hier niet voorzichtig genoeg zijn”, klinkt het bezorgd. “Het contact met anderen is heel beperkt, ook met onze kinderen. De oudste is in verwachting van een dochter, normaal moet ze eind december bevallen. Hopelijk is het tegen dat wat kalmer met het virus, maar ik vrees ervoor.”

Brazilië is, in Guido's woorden, aan het aanmodderen. “We zijn intussen toe aan onze derde minister van Gezondheidszorg, nadat de twee eerdere werden ontslagen omdat ze niet op dezelfde lijn qua aanpak stonden als president Bolsonaro. Hij erkent trouwens nog altijd de draagwijdte van het virus niet. Zijn fangroep heeft op 1 november zelfs betoogd tegen het vaccin, ze weigeren maskers te dragen en viëren erop los.” Maar niet alleen de Bolsonaro's houden zich niet aan de regels. “En dat is net het probleem. Er wordt nog altijd op straat gevierd en de politie staat

machteloos. Intussen zitten we in Brazilië wel boven de 160.000 coronadoden en zijn meer dan 5,5 miljoen mensen besmet. Ik vrees dat we zelfs nog in de eerste golf zitten. In Brazilië zijn er geen vergaande regels, elke stad of stadje doet wat het wil. “Sinds dinsdag zitten wij opnieuw in een lockdown, met een avondklok”, zegt Greet. “Er is ook een verbod op niet-essentiële verplaatsingen en allerhande sportactiviteiten zijn afgelast. De kinderen kunnen wel naar school.”

Oostenrijk kleurt met ruim 2.500 patiënten in de ziekenhuizen, van wie bijna 400 mensen op intensieve zorgen, rood. “Bepaalde regio's zitten nu aan hun limiet”, pikt Ruben in. “Die capaciteit zal hoger moeten.” “Ik zie de curves hier nog stijgen”, zegt Greet. “Maar hoe het komt dat in België zoveel meer mensen sterven? Geen idee! Is het dan toch de luchtkwaliteit? Of de manier van leven hier? Wij hebben in Karinthië het grote voordeel dat we de voordeur uit kunnen en meteen de natuur intrekken.”

Het coronavirus houdt niet alleen ons land, maar de hele wereld in de ban. Hoe kijkt men in het buitenland naar België? Hoe anders is de aanpak? En hoe schatten andere landen de nabije toekomst in? Wij spraken met zes uitgeweken West-Vlamingen, van het coronavrije Nieuw-Zeeland tot het bijzonder zwaar getroffen Brazilië.

DOOR OLAF VERHAEGHE EN
TIM VANSTEELENDT

GREET NELISSEN EN RUBEN BAEKELANDT OOSTENRIJK

“De natuur vlakbij, dat is een groot voordeel”

Greet Nelissen (42) en Ruben Baekelandt (43) wonen samen met hun dochters Odile (10) en Piena (8) in Himmelberg, een bergdorpje in Oostenrijk. Daar baat het koppel Gasthof Fernsicht uit. Net als België kent het land op dit moment een tweede coronagolf. “Sinds dinsdag zitten wij opnieuw in een lockdown, met een avondklok”, zegt Greet. “Er is ook een verbod op niet-essentiële verplaatsingen en allerhande sportactiviteiten zijn afgelast. De kinderen kunnen wel naar school.”

“Maar dit virus stopt niet aan de bergen of aan een taalgrens. ‘Gebruik je gezond verstand’ is een cliché, maar wel de waarheid”, aldus Greet. “Luisteren naar de experts – ja, wij geloven die hier nog – en de maatregelen opvolgen, dat lijkt mij de enige boodschap.”

LAURA SCHUERWEGEN MALAWI

“Ik draai dagen met een halve euro inkomsten”

De 37-jarige Laura Schuerwegen groeide als kind van expats op in Ichtegem en Koekelare. Vandaag woont ze in Malawi in het zuid-oosten van Afrika. Daar runt ze een chocoladebedrijf met typisch Belgische chocolade, een coffee shop en een bed & breakfast. “De impact van corona is in alle aspecten van het leven onoverkomelijk. Ook al zijn de cijfers hier in Malawi nog laag en komen de meesten die besmet raken met het virus erdoor, de gevolgen voor de economie en het welzijn zijn niet te onderschatten”, zegt ze. “Het toerisme en de luxemarkt, waar ik in werk, liggen volledig plat. Wij draaien dagen met amper een halve euro inkomsten. Het café is leeg, de winkel draait amper en er gaat geen week voorbij waar ik niet moet schakelen om mensen aan het werk te houden. Ook de volgende zes maanden zie ik niet meteen rooskleurig in. Heel wat bevriende lodge-eigenaars sloten of gingen al overkop en ook grote groepen Malawiërs verloren hun job of zijn al maanden niet betaald.”

Van lockdownachtige maatregelen is in Malawi echter geen sprake. “Er wordt nog altijd vrij relaxt met corona omgegaan, ondanks alles. In overheidsgebouwen moet je een masker dragen en voor sommige winkels staan handgels, maar echt afgedwongen wordt dat niet. Er zou gecontroleerd worden, maar dat is op de achtergrond verdwenen.” “Wat België betreft: ik begrijp er niets van. Ik kan me niet voorstellen hoe groot de sociale en emotionele impact van het leven daar moet zijn op de mensen. De stress, de onzekere financiële situatie en ook volledig geïsoleerd zijn? Neen, dank u. Ik vrees dat de sociale en economische gevolgen veel groter gaan zijn op langere termijn dan dat het coronavirus op zich kan hebben.”

KRISTEL GOLSTEYN THAILAND

“Ik ben gestopt met het nieuws te volgen”

Kristel Golsteyn (57) woont al 20 jaar op Koh Chang, na Phuket het grootste eiland van Thailand. De Brugse runt er een goed draaiende duikschool en heeft 40 mensen in dienst. Het leven daar verloopt behoorlijk normaal in vergelijking met België, zo blijkt. Thailand is – met in totaal slechts 3.787 besmettingen en 59 doden – ook veel minder zwaar getroffen. “In het begin van de pandemie hebben we een lockdown gehad, maar ondertussen kunnen we alweer rekenen op lokale toeristen. De voorbije maand konden we dus al een deel van onze kosten recupereren, een hele opluchting”, zegt Kristel. “Koh Chang is altijd coronavrij gebleven. Toch draagt iedereen hier mondkapjes, wordt er overal gecontroleerd op koorts en moeten we onze handen vaak ontsmetten. Het leven is hier dus best goed, al is het triest om te zien dat veel zaken gesloten zijn. Staatshulp of uitkeringen heb je hier immers niet echt. Dat is het grote verschil met België, waar een lockdown geen recht-

streekse armoede met zich meebrengt. Hier hebben veel mensen hun laatste centen al opgesoupeerd. Wat niet wegneemt dat ik te doen heb met iedereen in België. De situatie lijkt me geen pretje, zeker met de winter in aantocht.” Aangezien Koh Chang niet getroffen werd door het virus, is corona een beetje een ver-van-mijn-bedshow voor Kristel. “Ik ben bovendien gestopt met het nieuws te volgen”, zegt ze. “Wat er ook beslist wordt, het is nooit goed. Het is ofwel te streng, ofwel niet streng genoeg... Het lijkt alsof de hele wereld zot of depressief is geworden. Ik doe dan ook aan struisvogelpolitiek: kop in het zand en gelukkig op mijn eilandje. Al zou ik liever hebben dat mijn familie op bezoek mag komen. Dat lukt nu niet, want wie naar Thailand komt moet eerst twee weken in quarantaine.”

VALERIE VANACKER NIEUW-ZEELAND

“Ik kijk met lede ogen naar België”

Huisartse Valerie Vanacker (41) woont samen met haar Britse echtgenoot en twee kinderen Ruby en Lucas in Napier, een stadje op het noordelijke eiland van Nieuw-Zeeland. Dat land ging eind maart in lockdown voor vier weken, maar is er in geslaagd het coronavirus te bedwingen. “Ik denk dat het verschil tussen België en Nieuw-Zeeland niet groter kan zijn”, zegt ze. “Wij hebben nu exact nul gevallen, ons totale dodental staat op 25 en sinds maart zijn 1.963 bevestigde besmettingen.” De grenzen naar het eiland zijn nog altijd dicht, enkel wie een Nieuw-Zeelands paspoort heeft of kan bewijzen er permanent te wonen, raakt het land binnen. “En je moet verplicht twee weken in quarantaine in een hotel. Iedereen wordt er getest, op dag 3 en op dag 12”, duidt Valerie. “Ook wie in die hotels, in luchtthavens of in havens werkt, wordt regelmatig getest.” Voor de rest is het leven vrij normaal. Vakantie kan, evenementen en concerten mogen plaatsvinden. Ook winkelen, op café gaan en vrienden thuis ont-

vangen is toegelaten. “Het enige wat ik niet kan, is het land verlaten”, zegt Valerie. “Mijn job als huisarts is nu weer min of meer normaal.” Ze zucht als ze vertelt over België. “Ik kijk met lede ogen naar hoe het er bij jullie aan toe gaat. Oké, wij zijn een eiland met ‘maar’ 5 miljoen inwoners en dat maakt het makkelijker om in lockdown te gaan. Maar de aanpak van de regering loont en daarvoor is premier Jacinda Arden beloofd door de kiezer. De Belgische aanpak lijkt me chaotisch. Alles verandert constant, het advies is moeilijk te begrijpen waardoor coronamoedeheid heel normaal wordt.” “Eerlijk? Ik denk niet dat de situatie in België er de volgende maanden snel beter op zal worden. Ik hoop dat ik verkeerd ben, want dan kan ik tenminste België weer binnen om mijn familie te zien. Maar optimistisch ben ik niet. Hoe graag ik dat ook zou willen.”